

Heere allesammen!

Ja, det er som sædvanlig højt Tid, men
hvad i Altsiden har været i Hemning til
at skrive Brev i saadan et Vijs, man gaa
jo og bliver helt deprimeret af den evige Regn
og dog man is ikke klage her paa den nu Egn, der
er jo mange Steder, der er ringere stille end
her. Men i Dag har det været godt, saa det
er ligesom Humør er bedre, naar bare Solen
vil skinne en Gang i mellem. Jeg talte med
min Nabo forleden Dag, han arbejder nu
paa Central Compagnies Votager. Ja, sagde han
"jeg plejer ikke at gaae Bønderne, men nu
"gør jeg det alligevel, for det er nu synd at
se, saadant noget Gø de kommer med." Ja,
det er store Summe det drejer sig om for
helt Landet, men lad os haabe det bliver stabil
Forsikring om, i gamle Dage hjalp det da, naar
Kunstdagene var forbi. —

Ja, jeg skulde aldrig have skrevet
om Kunstdagene, nu kan i jo se hvor
længe Boyen har ligget og smølet her.

Da, nu var vi da færdt Høsten ind,
i Trind Viffelde for Møllers Vedkommende
det er en 8 Dage siden. Det alleromste her
omkring er da kommen i Hus, det saa ellers
brist ind for en fjorden Dage siden.

Jeg har ellers ikke noget af interesse, at
fortælle jer, det er desfor den har ligget her
saa længe; men jeg gik ud paa Broen
i Versdags og gik og nynnede, naar "jeg ser de
bøjelige Gær!" og saa kom de da forokt Vers
af det jeg har medskrevet her, og da jeg kom
hjem skrev jeg Resden, naar, I kan jo springe
det over hvis I ikke gider læse det.

Hier, kender I det lille Lund
ved Vjns og Gyllands Bred,
hvorover Kongen Christian
en Vindermal sig skred,
som Kongens Lind det skaffede
og skredes i hans Bryst,
saaledes og med Strømmen
og Storm med Gens Tjæl.

Og langs med Søndel strakte sig
en mild og frodig Kyst,
hvor Børnen sig tumled
og dog saa mangen Djæl.
Af verdens Vid hvor Vængerne
mod Havn sig plojed frem
og Vøgen de rullede —
der laa vor Barndoms hjem

Ja, husker I det røde Hus,
der laa saa bund i Læ,
og skærmet blev af Bakken
og af saa mangt et Væ?
Som Huset det blev skæmmet
for Naturens barste Haand,
saa lodt der i Hjemmet
en mild og frodig Aand.

Ja, husker I, jeg mindes til
saa mangen Sommerdag,
naar store Børn var hjemme,
det var et festlig Rag.
Saa vandred vi i skellet Væp.
til Strand og Hammelstod
og der og der de smilende -
hvor havde vi det godt.

Og husker I den fede gris,
de fire Høns den aad,
saa flaks den skulde slagtes.
"Det kan jø ikke gaa,
"at fodre den med slij en Kost!"
det jeg husker far han sa:
"for Hønsene skal lagge Æg,
"de er ej grisemad.

Og Lyden "Melli" husker J,
det var en ilder Een,
for hvis man ikke passed paa,
saa var hun ikke sen,
for mange Børn at bryttes med,
var ikke Møllens Smage
Det handle og til Viden
der gik en Bokselay.

Ja, saadan kan man blive ved
i en Uendelighed,
hvad i nord Lind sig fast med,
om Var og eller der sked
for daglig Brød at skænte os,
saa mange Munde smaa,
Blod Var og eller var hjemme,
var Dagen aldrig gaa.

Kan vi bare give vore Børn den samme
Følelse, har vi ikke levet forgæves.
Kærlig Hilsen til jer alle fra os fem
Else, Helge, Paul, Vrida og Henrik